

vende Ryggen til. — Har du rigtig set, hvor smukt her er?»

Vendt imod Dalen, der sænkede sig dybt under dem, fuld af Soltaage, nød de deres tarvelige Maaltid, noget tørt Brød, lidt Ost og et Par Æg. Per havde sat sig ved Siden af Jakobe paa den nøgne Sten, og da de havde spist, og han havde tændt en Cigaret, sad de Haand i Haand og saae ud i den gyldne Taage.

Pludselig løftede han Hovedet og lyttede.

»Kan du høre?» sagde han.

»Hvilket?»

»Hører du ikke? Kirkeklokken . . . etsteds dernede fra Dalen. — Er det dog ikke hæsligt? At man endogsaa heroppe, midt i Naturens Eventyrrige, skal forfølges af det Spøgelseglam!«

Han gav sig til at fortælle hende, hvorledes han allerede som Barn havde hadet denne Lyd, der paa hans Drengefarter ude paa Fjorden og i Engene straks havde indhentet ham og listet sig ind i hans Øre som en truende Mumlen af en usynlig Mørkets Aand. Jakobe trykkede ømt hans Haand og sagde, at ogsaa for hende havde denne triumferende Klokkelarm lydt som en Trusel og en Forbandelse, der endnu kunde bringe hendes Blod i Kog. Halvt smilende, halvt melankolsk fortalte hun, hvorledes hun som lille Pige havde skjult sig om Søndagen, naar Kirkerne ringede, for at ingen skulde se hende græde af Harm;